

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Naděždy Řehákové a soudců JUDr. Ivanky Havlíkové Mgr. Martina Kříže a v právní věci žalobce: **UPC Česká republika, a.s.**, se sídlem Praha 4, Závašova 5, IČ: 005 62 262, proti žalovanému: **Český telekomunikační úřad**, se sídlem Praha 9, Sokolovská 219, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22.6.2010, č.j. 86 777/2009-603-II. vyř.,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání rozhodnutí Českého telekomunikačního úřadu ze dne 22.6.2010, č.j. 86 777/2009-603-II. vyř., kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Českého telekomunikačního úřadu, odboru státní kontroly elektronických komunikací ze dne 10.9.2009, č.j. 62 196/2009-620/IV. vyř (dále jen „rozhodnutí správního orgánu I. stupně“), jímž byla žalobci uložena pokuta ve výši 200.000,- Kč podle § 118 odst. 1 písm. i) zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o elektronických komunikacích).

Prvostupňovým správním rozhodnutím byla žalobci uložena pokuta za nesplnění povinnosti podle § 95 odst. 1 písm. b) zákona o elektronických komunikacích, protože předal společnosti Telefónica O2 Czech Republic, a.s. ke zveřejnění osobní a identifikační údaje pana M.M.a účelem vydání telefonního seznamu (Zlaté stránky) aniž by předem získal souhlas tohoto účastníka s uveřejněním jeho osobních údajů.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí se žalovaný správní orgán vypořádával s rozkladovými námitkami žalobce, který namítal, že :

- 1) rozhodnutí o uložení pokuty je nicotné, neboť trpí vadou, která jej činí právně i fakticky neuskutečnitelným, neboť povinnosti jsou uloženy non-subjektu označenému jako „společnost UPC“, který nemá právní subjektivitu,
- 2) rozhodnutí je věcně nesprávné, neboť správní orgán si chybně vyložil ust. § 95 a § 41 zákona o elektronických komunikacích, když zaměnil požadavek na aktivní chování účastníka, který by měl odmítnout zveřejnění v telefonním seznamu tzv. univerzální služby (zde pana M.) za chování vydavatele telefonního seznamu poskytovatele služby (zde žalobce).

Žalovaný odmítl námitku nicotnosti rozhodnutí z důvodu označení žalobce pouze jako „společnost UPC“ ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Poukázal na to, že v záhlaví daného rozhodnutí je uvedena celá firma společnosti UPC Česká republika, a.s., včetně sídla a IČ. Zde je také zaveden zkratka „UPC“, kterou správní orgán I. stupně následně použil i ve výroku rozhodnutí. Za této situace žalovaný považoval identifikaci povinného subjektu zcela dostatečnou s tím, že nemohou vznikat důvodné pochyby o tom, komu je rozhodnutím povinnost ukládána.

Žalovaný se dále k námitce nesprávné aplikace zákonných ustanovení zabýval vztahem ust. § 95 a § 41 zákona o elektronických komunikacích.

Uvedl, že žalobce byl podle § 41 odst. 3 písm. a) zákona o elektronických komunikacích vázán povinností předat poskytovatelům univerzální služby osobní údaje svých účastníků – fyzických osob a identifikační údaje svých účastníků – právnických osob s výjimkou údajů těch účastníků, kteří uveřejnění odmítli. Přitom splnění povinnosti podle § 41 odst. 3 písm. c) zákona o elektronických komunikacích je podmíněno shromážděním relevantních osobních údajů účastníků, nezbytných k vydání seznamu účastníků, jehož účelem je vyhledávání podrobného kontaktu o osobě na základě jejího jména nebo případně nezbytného minimálního množství dalších identifikačních prvků. Podle žalovaného ustanovení § 41 odst. 3 zákona tedy neupravuje specifický postup poskytovatelů služeb při získávání osobních údajů pro účely vydání telefonního seznamu poskytovatelem univerzální služby, nýbrž pouze povinnost k předání údajů a rozsah údajů, které jsou tyto subjekty povinny poskytovateli univerzální služby poskytnout.

Žalovaný uvedl, že při výkladu zákona je třeba přihlížet nejen k textu norem, ale i k jejich systematickému zařazení. Ustanovení § 41 je zahrnuto v díle 6 zákona o elektronických komunikacích (Univerzální služby), který upravuje práva a povinnosti poskytovatele univerzální služby a subjektů, kteří jsou ve vztahu k němu poskytovat určitou formu součinnosti. Povinnost stanovená v § 41 odst. 3 písm. c) se týká výhradně povinnosti poskytovatele služeb ve vztahu k poskytovateli univerzální služby, nikoliv samotného postupu při získávání osobních údajů. Ten je upraven ve zvláštním ustanovení § 95 zákona o elektronických komunikacích. Pokud § 41 odst. 1 písm. a) hovoří o účastnících, kteří uveřejnění odmítli, má tím na mysli účastníky, kteří nevyjádřili souhlas (vyjádřili nesouhlas) s uveřejněním jejich osobních údajů podle § 95 odst. 1 písm. b) zákona o elektronických komunikacích.

Shromažďování osobních údajů je systematický postup nebo soubor postupů, jehož cílem je získání osobních údajů. Tyto údaje shromažďuje u svých účastníků pro poskytovatele univerzální služby konkrétní poskytovatel služby elektronických komunikací (v tomto případě společnost UPC Česká republika, a.s.). Ten je také vázán povinností postupovat vůči svým účastníkům při shromažďování osobních údajů postupem podle § 95 zákona o elektronických komunikacích, a to bez ohledu na to, zda mají být tyto údaje použity pro účely vydání vlastního telefonního seznamu společnosti UPC, či mají sloužit jako podklad pro vydání telefonního seznamu poskytovatele univerzální služby.

Žalovaný posoudil, že výklad společnosti UPC je neudržitelný i s ohledem na skutečnost, že sám poskytovatel univerzální služby byl podle § 41 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích povinen při získávání osobních údajů pro účely vydání telefonního seznamu ve smyslu § 38 odst. 2 písm. c) zákona o elektronických komunikacích postupovat podle § 95 téhož zákona. Tedy mimo jiné získat od účastníků předem souhlas s uveřejněním jejich osobních údajů v tomto seznamu. Podle žalovaného není žádný důvod, proč by ochrana osobních údajů účastníků měla být nižší při získávání souhlasu s uveřejněním jejich osobních údajů v telefonním seznamu vydávaném poskytovatelem univerzální služby, oproti seznamu vydávaném samotným poskytovatelem služeb. Jak vyplývá z výše uvedeného, není k tomuto rozlišování ani důvod právní.

Nad rámec výše uvedeného žalovaný uvedl, že pokud zákona podmiňuje jednání poskytovatele služeb vyjádřením souhlasu či nesouhlasu účastníka, je na místě, aby poskytovatel služeb umožnil účastníkovi vyjádření jeho vůle v rámci smlouvy, případně jiného dokumentu, z něhož bude srozumitelným způsobem vyplývat, jaké možnosti dává účastníkovi zákon (tak, jak to společnost UPC učinila při získávání souhlasu s uveřejněním údajů ve vlastním telefonním seznamu). Smlouvy o poskytování služeb elektronických komunikací jsou zásadně tzv. smlouvami adhezními, což způsobuje zjevnou nerovnováhu v postavení účastníka a poskytovatele. Žalovaný uvedl, že implicitní souhlas s určitým jednáním poskytovatele, tam kde zákon požaduje volbu účastníka, nelze vykládat jinak, než jako obcházení zákona o zneužívání pozice silnější strany ve smluvním vztahu. Po účastnících nelze požadovat detailní znalost všech ustanovení zákona o elektronických komunikacích a jakékoliv podsouvání souhlasu s určitým jednáním je za těchto okolností nutno hodnotit jako jednání v rozporu se zákonem.

Žalovaný vzal v této věci za prokázané, a to již v řízení před správním orgánem I. stupně, že žalobce pochybil tím, že předal společnosti Telefónica O2 Czech Republic, a.s. osobní údaje svého účastníka - pana M. M., aniž by předem získal jeho souhlas s uveřejněním osobních údajů. Tato skutečnost vyplývá ze stížnosti pana M. M., kterou Úřad pro ochranu osobních údajů obdržel od stěžovatele dne 19.5.2009, z odpovědi žalobce na reklamaci pana M. M. ohledně zveřejnění v telefonním seznamu, zaslanou tomuto stěžovateli elektronickou cestou dne 3.6.2009, z kopie smlouvy ze dne 5.2.2007 a z vyjádření společnosti UPC zaslaného správnímu orgánu dopisem ze dne 26.8.2009.

Žalovaný zhodnotil, že postup společnosti UPC tak byl v rozporu s § 95 odst. 1 písm. b) zákona o elektronických komunikacích, neboť žalobce jako ten, kdo shromažďuje osobní údaje účastníků, je povinen získat předem souhlas účastníků s uveřejněním jejich osobních údajů a zajistit, aby účastníci měli možnost stanovit, které osobní údaje z rozsahu relevantního pro účely seznamu stanovenými vydavatelem, mají být uvedeny ve veřejném seznamu.

Nad rámec odvolacích námitek se žalovaný v napadeném rozhodnutí rovněž zabýval přiměřeností uložené výše pokuty. Uvedl, že správní orgán I. stupně vyčerpávajícím způsobem popsal své úvahy při hodnocení zákonem stanovených kritérií pro stanovení výše ukládané pokuty, zhodnotil rozsah protiprávního jednání i jeho závažnost, a to jak v obecné rovině, tak ve vztahu k vymezenému rozsahu protiprávního jednání, přičemž náležitým způsobem zhodnotil i všechny přitěžující i polehčující okolnosti. S ohledem na výše uvedené žalovaný neshledal důvod ke snížení výše uložené pokuty.

Žalovaný pouze na okraj správnímu orgánu I. stupně vytkl skutečnost, že ve vztahu k danému správnímu deliktu hovoří o délce protiprávního jednání na místě, kde vymezuje dobu, po kterou byly údaje účastníka bez jeho souhlasu zveřejněny (došlo tak k záměně protiprávního jednání a jeho následků). Vyložil, že o délce protiprávního jednání lze hovořit pouze v souvislosti s tzv. trvajícím správním deliktem (trvajícím správním deliktem je takový správní delikt, jímž pachatel vyvolá protiprávní stav který posléze udržuje, popřípadě jím udržuje protiprávní stav, aniž jej vyvolal), sankcionované jednání však znaky trvajícího

právního deliktu nemá, neboť uveřejnění osobních údajů, jak o něm hovoří skutková podstata správního deliktu podle § 118 odst. 1 písm. b), zjevně spočívá v jednorázovém konání. Dané formální pochybení nicméně nemohlo mít vliv na správnost rozhodnutí, ani na výši uložené pokuty, když správní orgán I. stupně správně dobu neoprávněného zveřejnění údajů účastníka vyhodnotil jako okolnost svědčící o míře závažnosti následků protiprávního jednání.

Proti uvedenému rozhodnutí směřuje podaná žaloba.

Žalobce v podané žalobě namítal, že uvedené rozhodnutí podle jeho názoru trpí vadou, která ho činí právně i fakticky neuskutečnitelným - povinnosti ve výrocích sub I. až sub IV. jsou uloženy non-subjektu označenému jako „společnost UPC“, který nemá právní subjektivitu. Poukázal na množství ostatních správních rozhodnutí vydaných Českým telekomunikačním úřadem v různých řízeních dle zákona o elektronických komunikacích, s tím, že nikdy nebyly povinnosti (nebo práva, např. na zaplacení dlužných úhrad za služby klientem) uloženy „společnosti UPC“, jako v napadeném rozhodnutí, ale vždycky „UPC Česká republika, a.s., IČ 00562262, se sídlem v Praze 4, Závěšova 5“. Žalobce se proto domnívá, že napadené správní rozhodnutí je nicotné a navrhl, aby soud ve smyslu ustanovení § 77 odst. 2 zák. č. 500/2004 Sb. (správního řádu) rozhodnutí prohlásil za nicotné.

Pro případ, že by soud neshledal napadené rozhodnutí nicotným, žalobce namítl nezákonnost rozhodnutí pro nesprávné posouzení věci. Uvedl, že stěžovatel pan M. uzavřel se žalobcem dne 5.2.2007 „Smlouvu o poskytování veřejně dostupné služby elektronických komunikací“ mimo jiné na službu UPC Telefon v tarifu Freetime. Podpisem Smlouvy mimo jiné prohlásil, že se seznámil se specifikací objednaných služeb a s Všeobecnými podmínkami, tyto obdržel a bere na vědomí, že jsou součástí smlouvy a zavazuje se je dodržovat. V první části čl. 9.6 Všeobecných podmínek platných v době uzavření smlouvy je stanoveno, že subjekt údajů souhlasí s tím, aby poskytovatel zpřístupnil účastnické číslo účastníka, resp. uživatele ostatním účastníkům sítě nebo třetím osobám. Dále účastník souhlasí s tím, že je poskytovatel oprávněn zveřejnit seznam účastníků s uvedením jejich jmen, příjmení, adres, účastnických čísel, popř. i obchodních firem, sídel či míst podnikání, adres elektronické pošty a informace o tom, zda si účastník, resp. uživatel nepřeje být kontaktován za účelem marketingu. Ve Smlouvě je výslovně uvedeno: „*Souhlasím s uveřejněním svých adresných údajů a svého telefonního (telefonních) čísel v telefonním seznamu poskytovatele (jen UPC Telefon) □ ano □ ne*“. Stěžovatel zaškrtl možnost „□ ne“, avšak přehlédl, že tento nesouhlas je v textu Smlouvy výslovně vázán na telefonní seznam poskytovatele a v závorce je ještě pro jistotu výslovně uvedeno „jen UPC Telefon“ a nevztahuje se na telefonní seznam vydávaný poskytovatelem univerzální služby (Zlaté stránky). To znamená, že jeho nesouhlas s uveřejněním údajů se vztahuje pouze na vlastní internetový telefonní seznam účastníků sítě UPC uveřejněný na webových stránkách www.upc.cz a má vazbu na ustanovení § 95 odst. 1 písm. b) zákona č. 127/2005 Sb. o elektronických komunikacích. V tomto internetovém telefonním seznamu poskytovatele služby stěžovatel nikdy zveřejněná data neměl. V druhé části čl. 9.6 Všeobecných podmínek je uvedeno, že poskytovatel poskytne uvedená data o účastníkovi osobám oprávněným podle zvláštního předpisu nebo na jeho základě. V tomto případě se jedná o povinnost poskytovatele k předávání údajů poskytovateli univerzální služby, tj. Telefónice 02 Czech republic, a.s. k vyhotovení telefonního seznamu (Zlaté stránky) o všech telefonních účastnících dle ust. § 41 zákona s výjimkou těch, kteří uveřejnění odmítli. Stěžovatel v době uzavření Smlouvy ani poté neučinil žádný úkon, který by byl výslovným, srozumitelným a určitým projevem vůle a kterým by prokazatelně odmítl uveřejnění v telefonním seznamu poskytovatele univerzální služby, tj. ve Zlatých stránkách. Poprvé dal stěžovatel žalovanému vědět, že odmítá uveřejnění svých adresných údajů a telefonního čísla v telefonním seznamu univerzální služby (ve Zlatých stránkách) až

doručením jeho stížnosti ze dne 14.4.2009. Žalobce ihned odmítnutí uveřejnění údajů stěžovatele postoupil vydavateli univerzálního telefonního seznamu k odstranění jeho údajů. Správní orgán podle názoru žalobce při věcném posouzení chybně zhodnotil předložené důkazy a chybně si vyložil ustanovení § 95 a § 41 cit. zákona. Při té příležitosti správní orgán zaměnil požadavek aktivního chování vydavatele telefonního seznamu poskytovatele, který má povinnost předem získat souhlas účastníka ke zveřejnění jeho osobních údajů v telefonním seznamu poskytovatele - zde pan M. nebyl nikdy zveřejněn, za aktivní chování účastníka, který by měl odmítnout zveřejnění v telefonním seznamu tzv. univerzální služby - což pan M. před podáním stížnosti nikdy neučinil. To mělo podle názoru žalobce za následek i nesprávné právní posouzení věci, kdy je uložena pokuta za správní delikt, který nebyl spáchán. Napadené rozhodnutí o rozkladu považuje žalobcův výklad ust. § 95 a § 41 zákona o rozdílu mezi „získáním souhlasu poskytovatelem“ a „neodmítnutím zveřejnění ze strany klienta“ za neudržitelný. V této souvislosti poukázal na připravovanou novelu zákona o elektronických komunikacích, která by měla rozpor ve znění uvedených ustanovení odstranit a text obou paragrafů sjednotit do jedné volby tak, jak se obě ustanovení snaží vykládat správní orgán. Pokud soud dojde k závěru, že žalobcův výklad obou ustanovení zákona je opravdu neudržitelný, a s ohledem na to, že nepřiliš jednoznačné a šťastné znění zákona připravovaná novela napraví, navrhl, aby soud upustil od uložení pokuty nebo ji snížil na nejnižší možnou částku.

Z uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil.

Žalovaný ve svém vyjádření k podané žalobě uvedl, že žalobce uplatňuje stejné námitky jako v rozkladu a žalovaný tak trvá na svých závěrech. Žalovaný zdůraznil, že s namítanou nicotností rozhodnutí správního orgánu I. stupně se vypořádal již v dopise ze dne 12. 5. 2010 zaslaném žalobci, který je součástí předkládaného spisového materiálu. V dopise žalovaný mj. uvedl, že v záhlaví daného rozhodnutí je uvedena celá firma žalobce, včetně sídla a IČ. Je zde také zavedena zkratka „UPC“, kterou správní orgán I. stupně následně použil i ve výroku svého rozhodnutí. Identifikace povinného subjektu je tak zcela dostatečná a nemohou vzniknout důvodné pochyby o tom, komu je rozhodnutím povinnost ukládána. Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem je žalovaný přesvědčen o tom, že podaná žaloba není důvodná, a proto navrhl, aby ji soud v plném rozsahu zamítl.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, podle § 65 a násl. zákona č.. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, (dále jen s.ř.s.) v mezích žalobních námitek a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Vzhledem k tomu, že žádný z účastníků řízení k výzvě soudu nepožadoval nařízení ústního jednání, Městský soud v Praze postupoval podle ustanovení § 51 odst. 1 s.ř.s. a o podané žalobě rozhodl bez nařízení ústního jednání nařizoval.

V posuzované věci vyšel soud z následně uvedené právní úpravy:

Podle § 41 odst. 1 zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o elektronických komunikacích) poskytovatel univerzální služby, jemuž byla uložena povinnost podle § 38 odst. 2 písm. c), je v souladu s § 95 a 96 povinen vést, distribuovat, vydávat a nejméně jednou ročně aktualizovat telefonní seznam účastníků všech podnikatelů poskytujících veřejně dostupné telefonní služby. Tento

telefonní seznam se vydává v tištěné formě a též způsobem umožňujícím dálkový přístup. Poskytovatel univerzální služby je povinen poskytnout tento telefonní seznam účastníkovi na jeho vyžádání.

Podle § 41 odst. 3 písm. a) zákona č. 127/2005 Sb., podnikatel poskytující veřejně dostupnou telefonní službu je povinen předat poskytovatelům univerzální služby podle odstavců 1 a 2 bezodkladně poté, co byli tito poskytovatelé určeni, osobní údaje svých účastníků-fyzických osob a identifikační údaje svých účastníků-právnických osob s výjimkou údajů těch účastníků, kteří uveřejnění odmítli.

Podle § 95 odst. 1 písm. b) zákona č. 127/2005 Sb. každý, kdo shromažďuje osobní údaje účastníků k vydání seznamu účastníků, jehož účelem je vyhledávání podrobného kontaktu o osobě na základě jejího jména nebo případně nezbytného minimálního množství dalších identifikačních prvků, je povinen získat předem souhlas účastníků s uveřejněním jejich osobních údajů a zajistit, aby účastníci měli možnost stanovit, které osobní údaje z rozsahu relevantního pro účely seznamu stanovenými vydavatelem mají být uvedeny ve veřejném seznamu; dále je povinen zajistit, aby účastníci měli možnost tyto údaje ověřovat a žádat jejich opravu a jejich odstranění. Současně je povinen zajistit, aby účastníci mohli u svých osobních údajů uvést, že si nepřejí být kontaktováni za účelem marketingu. Neuvedení ve veřejném seznamu účastníků, ověřování, opravení a odstranění osobních údajů ze seznamu a uvedení údaje, že si účastník nepřeje být kontaktován za účelem marketingu, je bezplatné.

Podle § 118 odst. 1 písm. i) zákona č. 127/2005 Sb. se právnická nebo podnikající fyzická osoba dopustí správního deliktu tím, že poruší povinnost při shromažďování osobních údajů účastníků k vydání seznamu účastníků ohledně nakládání s osobními údaji získanými pro účely veřejných seznamů podle § 95 odst. 1 nebo 2 anebo § 96 odst. 2 nebo 3 nebo 5.

Podle § 118 odst. 11 zákona č. 127/2005 Sb. za správní delikt uvedený v odstavci 1 písm. a) až l) a písm. t), odstavci 2 písm. a) až d), odstavci 3, odstavci 4 písm. a) až c) a písm. p) až r), odstavci 5 písm. a) až c), odstavci 6 písm. a) až c), odstavci 7, odstavci 8 písm. a) až e), odstavci 9 písm. a) až d) a písm. h) a odstavci 10 se uloží pokuta do výše 10 000 000,-Kč nebo do 10 % z výnosů toho, komu se pokuta ukládá, dosažených za poslední ukončené účetní období, maximálně však do výše 10 000 000,-Kč.

Soud posoudil žalobní námitky takto:

Není oprávněná námitka žalobce směřující k prohlášení, že rozhodnutí správního orgánu 1. stupně ve znění napadeného rozhodnutí je nicotné.

Nelze souhlasit s tvrzením žalobce, že by povinnosti v napadeném rozhodnutí byly uloženy non-subjektu. Rozhodnutí správního orgánu 1. stupně je uvozeno označením toho subjektu, jemuž je rozhodnutí adresováno a v záhlaví je uvedeno, s kým bylo řízení zahájeno. Tento subjekt je označen jako „UPC Česká republika, a.s. se sídlem Závišova 5, Praha 4“ nebo jako „společnost UPC Česká republika, a.s. se sídlem Závišova 5, Praha 4“. Toto správné označení společnosti je pak pro účely dalšího textu používáno ve zkratce uvedené výrazem „dále jen UPC“, a proto v textu výroku rozhodnutí je již užívána tato zkratka. Z textu náležitostí rozhodnutí v jejich vzájemné souvislosti tak není pochyb o tom, že správního deliktu se dopustila společnost UPC Česká republika, a.s. a výrok rozhodnutí tak nelze označit za neurčitý či pochybný. Následné napadené rozkladové rozhodnutí již ani nepoužívá zkratkovitý název žalobce - v záhlaví vyslovuje celé označení společnosti a vzhledem k povaze výroku se označení žalobce ve výroku již neobjevuje.

Z uvedených důvodů soud přisvědčil žalovanému v tom, že žalobce je v napadených rozhodnutích dostatečně identifikován, nehrozí záměna s jiným subjektem a použití zkratkovitého názvu žalobce jen v části rozhodnutí správního orgánu 1. Stupně tak nezpůsobuje nicotnost rozhodnutí.

Soud také neshledal důvodnou námitku o nesprávném posouzení věci žalovaným. Mezi účastníky řízení je nesporné a z podkladů správního řízení vyplývá, že žalobce je poskytovatelem veřejně dostupné služby elektronických komunikací a že dne 5.2.2007 uzavřel se stěžovatelem - panem M. M. „Smlouvu o poskytování veřejně dostupné služby elektronických komunikací“ (dále jen „Smlouva“), mimo jiné na službu UPC Telefon. V této Smlouvě stěžovatel uvedl, že nesouhlasí s uveřejněním svých adresných údajů a svého telefonního čísla v telefonním seznamu poskytovatele, tento nesouhlas však byl v příslušné kolonce vyjádřen k údajům týkajícím se výslovně „jen UPC Telefonu“, jak je v kolonce současně uvedeno v závorce. Uvedeným ujednáním však nedošlo k vyjádření souhlasu s uveřejněním údajů účastníka pro účely poskytování univerzální služby ve vztahu k poskytovateli univerzální služby (tj. společnosti Telefónica O2 Czech republic, a.s.), zde pro účely vyhotovení telefonního seznamu Zlaté stránky.

Ustanovení § 41 upravují (s odkazem na § 38 odst. 2 písm. c) a § 95 a 96) povinnosti jak poskytovatele univerzální služby (zde Telefónica O2 Czech republic, a.s.), tak i podnikatele poskytujícího veřejně dostupnou telefonní službu (zde žalobce) *a jejich vzájemný vztah* při plnění zákonných povinností vedoucích k vydávání a distribuci telefonních seznamů všech podnikatelů poskytujících veřejně dostupné telefonní služby. Žalobce je jako podnikatel poskytující veřejně dostupné telefonní služby povinen podle § 41 odst. 3 písm. a) zákona předávat společnosti Telefónica O2 Czech republic, a.s., jakožto poskytovateli univerzální služby osobní a identifikační údaje svých účastníků, avšak jen těch, kteří uveřejnění těchto údajů neodmítli. Jeho povinnost předat poskytovateli univerzální služby osobní a identifikační údaje svých účastníků je tedy omezena pouze na ty údaje, u nichž získal od účastníků souhlas s uveřejněním. To znamená, že pokud žalobce plnil svou povinnost a předával údaje svých účastníků poskytovateli univerzální služby, měl mít na jisto postaveno, že tito účastníci se zveřejněním v „univerzálním“ telefonním seznamu poskytovatele univerzální telefonní služby souhlasí. Bylo proto na žalobci, aby si podmínky pro splnění své zákonné povinnosti zajistil ve vztahu k účastníkovi, který je příjemcem jeho telefonní služby, a to zřejmým a zjištělným způsobem. Žalobce v daném případě však neprokázal, že by takový souhlas pana M. opatřil a mylně za tento souhlas považuje smluvní ujednání, z něhož vyplynulo, že pan M. nesouhlasí pouze se zveřejněním osobních údajů v telefonním seznamu poskytovatele veřejně dostupné služby – společnosti UPC Česká republika, a.s. Žalobce totiž souhlas účastníka, který musí být ve smyslu § 95 zákona vázán výslovně na určitý úkon a účel neopatřil, nýbrž jej pouze dovozuje, a to nepřímou, když činí úsudek, že nesouhlasil-li účastník se zveřejněním osobních údajů jen ve vztahu k seznamu žalobce, pak souhlasil se zveřejněním svých údajů v seznamu poskytovatele univerzální služby. Taková úvaha však nemá v souzené věci žádné opodstatnění a ani potřebnou logiku. Opodstatnění nemá v tom, že ze smluvního ujednání mezi žalobcem a účastníkem nevyplývá, že by účastníkovi byla dána ve smyslu § 95 zákona možnost k určitému a srozumitelnému projevu vůle o nakládání s jeho osobními údaji. Příslušná kolonka ve smlouvě, v níž účastník vyjádřil nesouhlas se zveřejněním osobních údajů, neobsahuje žádné další informace o možném zveřejňování (a ze strany žalobce o povinném předávání osobních údajů poskytovatelům univerzální služby), tj. o účelu nakládání s údaji. Žalobce tedy účastníkovi nevytvořil takové podmínky, aby bylo možné prohlášení účastníka považovat za určitý a srozumitelný projev vůle nejen ve vztahu k seznamu žalobce, ale i k telefonnímu seznamu poskytovatele telefonní služby. Proto oporu

v právu nemá stanovisko žalobce vtělené i do dopisu žalobce účastníkovi ze dne 3.6.2009, že souhlas se zveřejněním jeho osobních údajů pro účely seznamu poskytovatele univerzální služby je dán tím, že účastník *neučinil žádný určitý projev vůle, kterým by odmítl uveřejnění údajů v telefonním seznamu poskytovatele univerzální služby (ve Zlatých stránkách)*. Na tom nemůže nic změnit ani stanovisko žalobce v témže dopise odkazující na čl. 9.6 Všeobecných podmínek platných v době uzavření smlouvy. To proto, že odkaz na tyto podmínky jako součást smlouvy učiněný drobným písmem pod smlouvou, zcela mimo kolonku týkající se získávání souhlasu, nelze považovat za srozumitelné poskytnutí možnosti k vyjádření vůle účastníka o nakládání s údaji v rámci uzavírání smlouvy a k tomu, jaké možnosti souhlasu účastníka dle § 95 zákona jsou dány. V tomto směru je třeba přisvědčit žalovanému v jeho argumentaci o nerovnováze účastníků smlouvy a silnější pozice žalobce v rámci smluvního vztahu, kdy po účastnících nelze při uzavírání smlouvy požadovat detailní znalost povinností podnikatele veřejné telefonní služby. Nadto z předmětného smluvního ujednání nelze s určitostí dovozovat, že odmítl-li účastník zveřejnění údajů v seznamu žalobce, neodmítl tím v souladu se „Všeobecnými podmínkami“ zveřejnění svých údajů pro účely telefonního seznamu poskytovatele univerzální služby. Jestliže je dle žalovaného až ve Všeobecných podmínkách platných v době uzavření smlouvy, které ani nejsou ke smlouvě připojeny, upraveno, že účastník řízení souhlasí s tím, že poskytovatel veřejné telefonní služby je oprávněn poskytnout osobní údaje jiným osobám, pak je pochybné, zda nesouhlas účastníka s nakládáním jeho údajů uvedený ve smlouvě pro „jen UPC Telefon“ rovněž neznamená projev vůle účastníka, aby žalobce, právě jako poskytovatel služby UPC Telefon v rámci své činnosti neposkytoval údaje účastníka jiným osobám. Za situace, kdy vůle účastníka nebyla srozumitelně a s určitostí ve smlouvě projevována a jsou pochyby o jeho vůli zařadit jeho osobní údaje do telefonního seznamu Zlaté stránky, o čemž svědčí i jím podaná stížnost, nelze upřednostnit výklad skutkového stavu a vůle účastníka, který jde v jeho neprospěch na úkor garance ústavního práva na ochranu údajů o jeho osobě (čl. 10 odst. 3 Listiny základních práv a svobod). Konečně výklad žalobce o vůli účastníka je i v rozporu s logikou věci. Byl-li ve smlouvě vyjádřen nesouhlas se zveřejněním osobních údajů pro účely telefonního seznamu žalobce, lze stěží dovozovat, že vůči jiné osobě (Telefónica O2 Czech republic, a.s.), která není účastníkem smlouvy, by byl tento souhlas udělen. Naprosto nelogickým a nemajícím oporu v právu je pak argument žalobce, že správní orgán zaměňuje povinnost žalobce za aktivní chování účastníka smlouvy s tím, že ten měl odmítnout zveřejnění osobních údajů v telefonním seznamu univerzální služby svým aktivním chováním. Ust. § 95 odst. 1 písm. b) zákona, zcela zřetelně požaduje aktivní chování (získávání souhlasu, zajištění možností rozsahu souhlasu) od poskytovatele služeb a vztahuje se i na získávání souhlasu s uveřejněním údajů účastníků pro účely telefonního seznamu univerzální služby.

Soud tedy na základě výše uvedeného dospěl k závěru, že žalobce nedoložil souhlas stěžovatele - pana M. M. s uveřejněním jeho osobních údajů v telefonním seznamu univerzální služby (Zlaté stránky), i když byl v souladu s ust. § 41 odst. 3 písm. a) a § 95 odst. 1 písm. b) ZEK povinen tento souhlas předem získat, neoprávněně předal tyto údaje třetí straně, čímž zasáhl do soukromí stěžovatele.

Žalobce dále žádal, aby soud upustil od uložené pokuty, nebo aby ji snížil na nejnížší možnou částku. Podle ust. § 118 odst. 11 zákona o elektronických komunikacích mohl žalovaný uložit žalobci pokutu až do výše 10.000.000,-Kč. Při posuzování výše uložené pokuty vycházel soud mj. z rozsudku NSS č. j. 7 As 22/2012-23, podle něhož: „Smyslem a účelem moderace (§ 78 odst. 2 s. ř. s.) není hledání „ideální“ výše sankce soudem místo správního orgánu, ale její korekce v případech, že by sankce, pohybující se nejen v zákonném rozmezí a odpovídající i všem zásadám pro její ukládání a zohledňující kritéria potřebná pro

její individualizaci, zjevně neodpovídala zobecnitelné představě o adekvátnosti a spravedlnosti sankce.“ Protože soud neshledal pokutu ve výši 200.000,-Kč v rámci zákonné sazby a způsobu spáchání správního deliktu (zmatečný způsob získávání souhlasu účastníka při uzavření smlouvy) *zjevně* nepřiměřenou a správní orgány ve svých rozhodnutích výši této pokuty řádně zvážily, nebyl dán podle § 78 odst. 2 s.ř.s. důvod pro moderaci pokuty.

Městský soud v Praze tedy dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému žádné náklady v řízení nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

V Praze dne 28. března 2014

JUDr. Naděžda Řeháková, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Matznerová, DiS.